

Човѣкътъ билъ съ конь, позаобиколилъ, вълкътъ не се помръдналъ. Гледалъ го само и въртѣлъ очитѣ си следъ него тѣй, че се виждало и червеното изподъ клепахитѣ му. „Да седи тѣй, ще мина и азъ, — мислѣше си Нейчо, — ами ако стане?“ Надъ полето се спущаше мъгла, всѣки буренъ, всѣко черно петно се струваше на Нейча, че се движи, че е вълкъ. Спрѣ се и не се решаваше да направи ни крачка напредъ. Поозърна се насамъ-натакъ и като подгоненъ отъ нѣщо, върна се и пое сега пѣкъ пѣтя къмъ дола.

По шосето задрѣнка каруца и, зарадванъ, Нейчо се обърна: каруцата спрѣ пакъ тамъ, гдето пѣтътъ се раздѣля. Слѣзе единъ човѣкъ и трѣгна насамъ, а каруцата продължи пѣтя си по шосето. Единъ човѣкъ идѣше срѣдъ снѣга къмъ Нейча — високъ, едѣръ, съ бѣлъ новъ кожухъ, съ нови навои. Крачеше широко, подпираше се нѣкакъ изотдалечъ съ тоягата си, като владика. Като дойде по-близо и видѣ голѣмитѣ му мустаци и червеното му лице, Нейчо позна, че е Костадинъ, отъ тѣхното село. Той бѣше заможенъ човѣкъ, ходѣше и на ловъ.

— Нейчо, какво правишъ тука? — викна му той съ гърлестия си гласъ. — Какво стѣрчишъ като лалугеръ?

— Не знамъ отде да мина, по дола ли